

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

שבעת היסט כמו פוגם כמזנה ועד פרק הכותב (כמיוזת דף פו.) ועוד אור"ת כר"ג ואיכא חזק הדולאה והכי פריך כלומר למה ישבע שכורה מתה היא והיא אותה שמחזיר לו ולהשיב על טענתו שאומר שאלה מתה ומשני אותה שמתה שדרכה מתה אוקמה רבנן אידך שבעה נמי עלה בגלגול טטוב לעשות צ" שבעות על פרה אחת יותר מעל צ" פרות ואצל היא דהמוכר הנית (ב"ב דף טז.) לוכא לאוקמי כגון דאיכא פרה אחת של הודאה דלוקמה דליכא הודאה ומתי ליה שפיר:

מוסף רש"י

ושלחה לו ביד בנו כו' פטור. ללא קמה כרשות שאלה להחזיק באונס עד שאמר לו המפי שלחה לו ביד בנו כו' (ב"ב דף קד.) אמר לו השואל שלחה לי כו' ושלחה ומתה. מוכרה כדקדוק קודם באונס נהנה חייב. באונס, משעה שמקרה לשלוח בננות השאלה מחייב השאלה באונסה. ואם לא אמר לו שלח אלא המשאל שלחה לו כשאלו לו זה השאלו פרחק אמר לו הן ועמד ושלחה ומתה כדקדוק פטור (ש"ע דף טז.) וכן בשעה שמחזירה. אם מפרה השואל ליד שליח להשיב לבעלה ולא אמר המשאל שלחה לי ביד פלוני ומתה, חייב ללא קמה כרשות דמשאל (ש"ס).

אחד מעיד שהיא פרועה דרכ יהודה מוקי נמי מתני' מה שטענו לא הודה לו ישבע מה שהיה קיימת

שואל חדא להד"מ וחדא אין דשאלה מתה ואידך לא ידענא אי דשכירות מתה ודקיימא דשאלה או דשאלה מתה ודקיימא דשכירות דמתוך שאינו יכול לישבע משלם: זה אומר שאלה וזה אומר שכורה ישבע השוכר ששכורה מתה: ואמאי מה שמענו לא הודה לו ואו ומה שהודה לו לא טענו אמר עולא **על ידי גלגול דא"ל אישתבע לי איזו מיתה דכדרכה מתה ומיגו דמישתבע דכדרכה מתה מישתבע נמי דשכורה מתה:** זה אומר איני יודע וזה אומר כו': הא מני סומכוס היא דאמר **ממון המוטל** בספק חולקין בעי ר' אבא בר ממל שאלה בבעלים שכרה שלא בבעלים מהו מי אמרין שאלה לחודה קיימא ושכירות לחודה קיימא או דלמא שכירות בשאלה מושך שייכי דהא מוחיב בגניבה ואבירה את"ל בשכירה בשאלה מושך שייכי שכרה בבעלים שאלה שלא בבעלים מהו שאלה בשכירות ודאי לא שייכא או דלמא כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא ככולה דמי את"ל לא אמרין כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא ככולה דמי את"ל לא אמרין כיון דשייכא בבעלים ושכרה שלא בבעלים וחזר ושאלה אפסיקא לה שכירות לה שאלה לדוכתה או דלמא בבעלים ושאלה וחזר ושכרה אפסיקא לה שכירות לה שאלה לדוכתה או דלמא **אפסיקא לה שאלה ביני וביני יתיקו: מתני'**

ה"ג בקונטרס בבבאי שרישית את"ל כיון דשייכא במקצת **כמאן דשייכא ככולה דמי את"ל** לא אמרין כיון דשייכא במקצת כמאן דשייכא ככולה דמי את"ל לא אמרין כיון דשייכא בבעלים ושכרה שלא בבעלים וחזר ושאלה אפסיקא לה שכירות לה שאלה לדוכתה או דלמא בבעלים ושאלה וחזר ושכרה אפסיקא לה שכירות לה שאלה לדוכתה או דלמא **אפסיקא לה שאלה ביני וביני יתיקו: מתני'** השואל את הפרה ושלחה לו ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו או ביד בנו ביד עבדו ביד שלוחו של שואל ומתה פטור אמר לו השואל שלחה לו ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך או שאמר לו המשאל הריני משלחה לך ביד בני ביד עבדי ביד שלוחי או ביד בנך ביד עבדך ביד שלוחך **וא"ל השואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמחזירה: גמ'** ביד

חדא להד"מ כו'. הרי כפירה וחדא אין עדין דשאלה מתה הרי הודאה: **ואמאי מה שטענו לא הודה לו.** אע"ג דלוקימנא כדכור ומודה ה"מ לר"ג מיהו מתני' לר"ג הונו ור"ג יהודה דקתמי ואמאי ישבע הרי אין כאן הודאה במקצת: **אישתבע לי איזו מיהו.** ואפי' היא שכורה יש לי עליון שבעה שכן הוא כדנריך לית לן דרמי בר חמא דצעי כפירה והודאה כשומרים דכנירין לן כמ"ד עירוב פרושיות כתיב כן וכי כתיב כי הוא זהו אמלוגה הוא דכתיב וגלגול שבעה מן המורה הוא (מזמורה האשה אמר אמון) כדכרשין בקוטה (דף י"א):

שאלה בבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושכרה מיניה ונשעת שכירתו לא היה עמו במלכתו ונגנבה או אצדה צימי שכירות מהו: **מי אמרי' שכירות לחדה קיימא.** ומילתא אמרימא היא ועל"ג דמי משך לה מעיקרא בבעלים היא ותו לא דהר משך לה מחייב ליה דבשעת שכירות נרשותו הימה ולא מייחסתא משיכה וקני חזרו באמירה ולעולם קנין אמרימי היא ושלח בבעלים היא: או דלמא שכירות בשאלה מושך שייכא. כל חיובי שוכר דגניבה ואצדה ישן בשאלה ולא הוסיף כלום ומחמת משיכה ראשונה בלא לו והיה צבעלים הואי ופטור: שכרה בבעלים. וקודם שהחזירה חזר ושאלה ממנו שלא בבעלים ומתה כדרכה וחזר זה לא מחמת משיכה ראשונה בלא עליה דהא חיוב שאלה לא שייך בשכירות מהו מי אמרי' שאלה לענין אונסין דשכירות ודאי לא שייכא וחזר דמחמת קנין שלא בבעלים בלא לו או דלמא כיון דשייכא במקצת דחזר גניבה ואצדה שעליו יש לתלות במשיכה ראשונה כמאן דשייכא ככולה דמי ופטור אף באונסין: **את"ל כיון דשייכא כו'.** איני יודע להעמידו ולא גרסי' ליה. אלא ה"ג **ואת"ל לא אמרין כיון דשייכא במקצת כו'.** שאלה בבעלים שכרה שלא בבעלים וחזר ושאלה שלא בבעלים. הדרש שאלה לדוכתה ואזיל נטר משיכה שאלה קמייתא דהיא בבעלים: **מתני' ביד בנו.** המשאל שלחה לו לשאל ביד בנו של

הגהות הגר"א [א] צ"ל (ב"ב דף טז.) ועוד שהודה לו לא טענו מאימי וצ"ל לפי' הוא מיוחד ללא אצל לפי' האב"ד ללא קאשי' לה ה"ג אפי' דמי ודקיימא גמ' משום שפיר (דקיימא גמ' משום דמי לחטין ושעורין ועי' רש"י [ב] דף טז.) וצ"ל ה"ג יבדלה כמו כו' וצ"ל ויבדלה ה"ג וטור אצל הרמב"ם ל"ג כאן והת"ל:

משאל: או ביד בנו (ביד עבדו) או ביד שלוחו של שואל (ומתה פטור). אם מתה כדקדוק פליגי זה רבה ור"ג חסדא דהגול קמא (ב"ב דף קד.) ר"ג חסדא מתוך לה להאי שלוחו דשואל דמתני' בשכירו ולקינו שדר בביתו אצל אין עדים שהוא שלוחו דאי איכא עדים הוא שליח ומייב השואל באונסין משמכרו לו רבה אומר אפילו עשאו שליח בעדים לאו שליח הוא להחייב ע"י באונסין דה"ק ליה איניש מהימנא הוא אי בעית לשדורי צדיה שדר: **וכן בשעה שמחזירה.** אם שלח השואל ביד בנו ועבדו או שלוחו או ביד עבדו ושלוחו של משאל לא יראה מרשותו של שואל עד שכתב ליד המשאל ואם הריני משלחה וכו' וא"ל המשאל שלח ושלחה ומתה פטור: **גמ'** ביד

למה הוסיף לומר בבע"ג את"ל לא אמר כיון דאפי' אמר א"ש בבע"ג כי היכי דבע"ג ד' חזרה לאת"ל דאמר [א] וגראה כמו שהיה כתוב בספרים צבע"ג שליטת ואת"ל דאמרין כיון דשייכא במקצת כמו ששייכא כנולה דמי וכן משמע צ"י הקונטרס שכן היה בספרו אלא שהוא הגיה לא אמרי' ופשיטא ליה לגמרא דאי לא אמרין שאלה בבעלים ושכרה ומתה ושאלה לא הדרש שאלה לדוכתה דכיון דאיהו ראוי להתחבר עם השכירות שלפניה אפילו נעשה שכירות עצמו צבעלים אפסיקא לה שכירות דלא הדרש לדוכתה אע"ג שלא פסקו בעלים באמצע אצל את"ל דאמר מייבע"ג ליה אם חזרה שאלה לדוכתה דכיון דראוי להתחבר עם השכירות שלפניה אילו נעשה שכירות עצמה צבעלים השתא נמי שלא נעשה צבעלים לא היו הפסק והדרש לדוכתה או דלמא לא הדרש כיון שהשאלה אינה יכולה להתחבר עם השכירות שלפניה וליחשב מכחה שאלה צבעלים משום דשכירות עצמה לא נעשה צבעלים אלא משום דשייכא בשאלה שלפניה ומתי שייכי לא אמרין והיו הפסק ולא תחזור השאלה לדוכתה וכן בע"ג רביעית ואין רביעית הולכת באת"ל לכן לא קאמר זה את"ל ואם תפשוט שליטת נפשוט גם רביעית: **ואמר** לו השואל שלח ושלחה ומתה חייב וכן בשעה שמחזירה. מימה דבהגול קמא (ב"ב דף קד.) וסו' אמר שמואל אין משלחין מעות דלוקיני אפילו עדים תחומים עליה ופריך אלא לשמואל מאי תקנתיה ומשני כי הא דר' אבהו כו' דמהני מה שכותב התקבלתי והשתא בלא התקבלתי מהני אם יכול לכתוב שלח לי דלחין סגרא לחלק בין כותב לאומר פאי"פ דכי היכי דמהני באומר מהני נמי בכותב ומאי קשה ליה דקאמר ומאי תקנתיה האיכא תקנתא טובא שיכתבו לו העדים ויחמתו שפלוני אמר לך שתשלח ויש לומר דפשיטא שמואל תקנות נפשיטות לשמואל כמו לרבי יוחנן ואינו אומר מאי תקנתיה אלא לפי שרואה להביא מרבי אבהו ולאקויי דאפילו התקבלתי לא מהני אם מת משלח ונפלו נכסי קמי ימימי קודם שצא ליד שליח ואין תקנתא אלא בהרשאה: אמר

6) ולעיל טו, טז. 7) קדושין טו: א. 8) ד"ק פטו, טז. 9) רש"י טו: א. 10) רש"י טו: א. 11) רש"י טו: א. 12) רש"י טו: א. 13) רש"י טו: א. 14) רש"י טו: א. 15) רש"י טו: א. 16) רש"י טו: א. 17) רש"י טו: א. 18) רש"י טו: א. 19) רש"י טו: א. 20) רש"י טו: א.

הגהרות הב"ה

ה'ה' ד"ה באומר וכו' בעלים הוא לא תשיב:

גליון הש"ס

נב' ביד עבדו חיוב ע"י ירושלמי פ"ד דמע"ט ע"ה דמנתי מערמינן על מי"ט:

הגהרות הגר"א

[א] ח"ס ד"ה ק"ל לא להחמיץ כו'. י"ב והרמב"ם מפסיק אף להחמיץ:

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

צ"ט.

עין משפט
נר מצוה

כיד עבדו חיוב בתמיהה. קמתי א"ל השואל שלמה לי כיד עבדך ושלתה לו חיוב השואל באונסיה צדקך והרי לא ילאת מרשות משאל ליד עבד כיד רבו דמיא והרי הוא כאלו הולכה לו הוא: **נעשה כאומר הכישה במקל והיא טבא**. אחרי. הלך משאלתה מחלרו של בעלים בין צלל שומר נע"ט שומר עמדה צרשות שואל דשעביד נפשיה משתלם מרשותו והרי הכישה במקל עד אשר ילאתה מנימו: **ושלמה** לו כיד בנו. של משאל שלמה שלמה לשואל השואל וכגון שאמר ליה שלח לי כיד נק: **כיד עבדו פטור**. ואפי' אמר שלמה לי כיד עבדך: **לא סימא**. כדלתרה רב נעשה כאומר לו אלא רב מוקי לה למתני' בא"ל הכישה במקל והיא טבא אחרי דשעביד נפשיה מני נפקא מחלרו ומשום שלח עבדו עמה לא מיפטר: **לפניו מחלרו של משאל**. שחלרו של משאל פתוחה לה"ר וחלר השואל לפניו ממנו ופתוחה לחלרו של משאל שאין נכנסין ויוצאין לחלרו של שואל אלא דרך חלרו של משאל דהתם סמכא דמתיה דמשיעמדו הבעלים לפניה להטותה לנד חלרו של שואל ומתי לה בחטורה ודאי להתם ריהטא וההוא הוא דמשעבד שואל נפשיה. אבל אם הימה נריכה לנא דרך רשות הרבים לעולם אימא לך אפי' אמר ליה הכי לא סמכא דמתיה שפיקרינה המשאל צלל שומר ולא שעבד נפשיה עד שטבא לידו: **דאיכא גוייטא**. שיש צדור המשאל וזוית ועוקצין שיכולה לטור סס ולהשמט במחבא. דשטול"ט צלע"י צלסון (התל"ס) כי גז חיש וכמו (במדבר י"א) ויגז שלים: **אלא לחורה**. שאם גז המשאל לחור ולתובעה ממנו בתוך ימי הזמן שהשאלה לו: **בקע צו קנאו**. עד שיכלו ימי שאלתו: **לא בקע צו לא קנאו**. דקסבר אין משיכה קונה בשומרים: **מעל**. המשאל לשלם להקדש קרן שנהנה בהשאלתו. ומה היא הנחתו לפי טובת הנאה שבו אומדים צו כמה הוא רוצה להיות נחסר משלו להחזיק לו השואל טובת [הנאה] כו'. טובת הנאה צונדי"ר צלע"י: **ותצירו מותר לבקע צו לבתחילה**. אפילו ידע לאחר שגז לידו

הוא של הקדש שמכיון שגז צו המשאל ותחייב דמי טובת הנאה להקדש ילאת גייתה לחולין: **ואי לא קנאו**. במשיכה אחזי מעל המשאל עד שיבקע צו השואל: **ופליגא**. נמי דרב הונא אדר' אלעזר: **לגזול אלא כל אחד דעתו להחזירו אחר בקוע ולא יאל לחולין אלא מה שנתכוון לגזול דהא ק"ל שואל שלא מדעת גזלן הוא וקיים ליה כוליה צרשותיה אלא נראה לר"י דסוספתא איירי בגזברים המסורות להן קרדומות של הקדש דכל אחד מעל לפי שנהנה ואינו יואל לחולין שהרי לא נתכוונו להוציא מרשות שהוא שם דפ"י לעיל) וסיפא דקתני נתנו לחזירו היינו לחזירו שאינו גוזר ואפילו צלל בקוע מעל לפי שנתכוון להוציא מרשותו והוא דתנן בהנהנה אין מועל אחר מועל אלא צבהמה וכלי שרת צלצד כיצד רכב על צבהמה וצא חזירו ורכב התם איירי בשארים גזברים דאי בגזברים אפילו קדושת דמים נמי כולם מעלו וצמשאל קרדום לחזירו דקאמר הכא היה נראה לר"י לכאורה שיאל כל הקרדום לחולין שאלה וזו ולכן חזירו מותר לבקע צו לבתחילה ומי"מ לא מעל אלא לפי טובת הנאה שבו אע"פ שההפסד כולו להקדש ולפי זה נוטל אבן או קורה של הקדש נמי לא מעל אלא לפי טובת הנאה שבו אך קצת קשה לר"י דא"כ למה הוצרך לפרש לפי טובת הנאה כיון שבכל הזמן שנתנה לחזירו לא מעל יותר וע"כ נראה לו יותר שאינו יואל לחולין אלא אותה הנאה שנותן לשואל ומותר לבקע עד זמן השאלה ולא יותר וצונתו לחזירו דעלמא מעל לפי כולה ואין להקשות אין מותר לבקע כיון שמעורב באותו קרדום חולין והקדש מאי שגז ממסכיר ביתו והקדישו דאם דר צו השוכר מעל (ערכין דף נ"א.) בשביל שמעורב חלקו בשל הקדש וי"ל כיון שהשאלו ומועל בשאלה ילאת כל הנאת בקוע לחולין ואין מעורב צה מן הקדש כלום וא"ת כיון דצנתן לחזירו מעל לפי כל מה שהוציא מרשות הקדש ונתן לחזירו גס צכאן ימעול לפי כל מה ששהה הנאת בקוע וי"ל דצנתן מועל דכין לפי כולה כי כולה הפסיד להקדש אבל כאן לא הפסיד להקדש אלא מה שנתנה הקרדום ע"י בקוע וטובת הנאה דשאלה היא טפי: **כך תקנו משיכה בשומרים**. [א] לא להתחייב באונסין (קאמר דהא שומר חנם צלל משיכה חיוב בפשיעה כדלמרינן פרק האומנין) (לעיל דף פ:) דהנח לפני שומר חנם והוא הדין שומר שטר בגניבה ואבידה ואי אשואל קאמר מדאורייתא נמי לא קני אלא במשיכה וליכא למימר דקאי אשוכר שתקנו משיכה ולא קנו מעות דהא שכיכות אינה משתלמת אלא לצדקה ועוד מאי פליגא דאמר הכא אלא לענין חורה קאמר דשוכר ושואל מיד שמשכו בהנהנה מרשות הבעלים אין בעלים יכולין עוד לחזור והיינו דקאמר ופליגא דרב הונא: **פרט****

אמר שמואל בעבד עברי. פי' ר"ח דשמואל פליג עליה דרב ולית הלכתא כוותיה דרב דאמר הכישה במקל וצנתא חיוב וכן משמע דפליג. והלכתא כוותיה מדבעי גמרא לסייעי לרב דמי ליה צדוק: **דלא קני ליה גופיה**. אע"ג דנפ"ק דקדושין (דף טו. וס) אמרינן לעבד עברי גופו קניו היינו לענין שאין גרעונו מחול אם מחל בעל פה אלא בשטר: **באומר הכישה במקל והיא טבא**. ואע"פ שעבדו מולכה לא היו שאלה צבעלים והא דלמרינן יד עבד כיד רבו היינו שגשאל רב עצמו עם הפרה ושלא בעדו במתקומו וכיון שצמקוס בעלים (א) לא חשיב כצבהמה אבל הכא ששואל את עבדו הוה ליה כשואל שמי פרות לעבדו כצבתהו דמי: **כיון שיצאתה מרשות משאל נתיחייב שואל באונסין**. לכאורה נראה דמיירי שיצאתה מיד לסימטא או לצד רה"ר דחשיב כאלו משכה שואל אבל יצאתה מיד לרה"ר לא כיון דמשיכה אינו קונה צרה"ר והא דלא הוצרך רב לפרש דפשיטא הוא דלא עדיף ממשכה אי נמי פתס חלרות סמוכים פתחיה לנד רה"ר ולא לרה"ר עכמו לכן לא הוצרך לפרש וא"ת דצבתהו את הספינה (צ"ב דף פד:) אמרינן רב ושמואל דלמרי תרויהו כליו של אדם קונה לו צבל מקום חוץ מרה"ר דמשמע דמדד והינח על גבי סימטא לא קני אלא דוקא כליו קונה לו והכא אמר רב דקונה צבימטא וי"ל דהתם מיירי כשהיה ממחילה מונח צבליו קודם קנין ולא שהינח המוכר שם צבעת ממירה אבל הינח על גבי קרקע על סימטא לשם קנין קונה ועוד י"ל דהכא מיירי אפי' ילאת מיד לרה"ר דלענין להתחייב באונסין קניא משיכה צרה"ר אף על גב דלא קניא לענין מקח כמו שואל קרדום לרב הונא דאמר לקמן דקני צמשיכה להתחייב באונסין אף על גב דלא קניא לחורה: **וחבירו מותר לבקע צו לבתחילה**. תימה דתניא בתוספתא (ס) בקע בקרדום של הקדש גז חזירו וצקע צו וצא חזירו וצקע צו כולם מעלו וליכא למימר דאיירי בקרדום כלי שרת ששוחטין צו שאין יואל לחזירו כולן מעלו צה ואין נראה לר"י נמי דהתם איירי בשלל נתכוונו לחזירו כולן מעלו דכל אחד מעל לפי שנהנה ואינו יואל לחולין שהרי לא נתכוונו להוציא מרשות שהוא שם דפ"י לעיל) וסיפא דקתני נתנו לחזירו היינו לחזירו שאינו גוזר ואפילו צלל בקוע מעל לפי שנתכוון להוציא מרשותו והוא דתנן בהנהנה אין מועל אחר מועל אלא צבהמה וכלי שרת צלצד כיצד רכב על צבהמה וצא חזירו ורכב התם איירי בשארים גזברים דאי בגזברים אפילו קדושת דמים נמי כולם מעלו וצמשאל קרדום לחזירו דקאמר הכא היה נראה לר"י לכאורה שיאל כל הקרדום לחולין שאלה וזו ולכן חזירו מותר לבקע צו לבתחילה ומי"מ לא מעל אלא לפי טובת הנאה שבו אע"פ שההפסד כולו להקדש ולפי זה נוטל אבן או קורה של הקדש נמי לא מעל אלא לפי טובת הנאה שבו אך קצת קשה לר"י דא"כ למה הוצרך לפרש לפי טובת הנאה כיון שבכל הזמן שנתנה לחזירו לא מעל יותר וע"כ נראה לו יותר שאינו יואל לחולין אלא אותה הנאה שנותן לשואל ומותר לבקע עד זמן השאלה ולא יותר וצונתו לחזירו דעלמא מעל לפי כולה ואין להקשות אין מותר לבקע כיון שמעורב באותו קרדום חולין והקדש מאי שגז ממסכיר ביתו והקדישו דאם דר צו השוכר מעל (ערכין דף נ"א.) בשביל שמעורב חלקו בשל הקדש וי"ל כיון שהשאלו ומועל בשאלה ילאת כל הנאת בקוע לחולין ואין מעורב צה מן הקדש כלום וא"ת כיון דצנתן לחזירו מעל לפי כל מה שהוציא מרשות הקדש ונתן לחזירו גס צכאן ימעול לפי כל מה ששהה הנאת בקוע וי"ל דצנתן מועל דכין לפי כולה כי כולה הפסיד להקדש אבל כאן לא הפסיד להקדש אלא מה שנתנה הקרדום ע"י בקוע וטובת הנאה דשאלה היא טפי: **כך תקנו משיכה בשומרים**. [א] לא להתחייב באונסין (קאמר דהא שומר חנם צלל משיכה חיוב בפשיעה כדלמרינן פרק האומנין) (לעיל דף פ:) דהנח לפני שומר חנם והוא הדין שומר שטר בגניבה ואבידה ואי אשואל קאמר מדאורייתא נמי לא קני אלא במשיכה וליכא למימר דקאי אשוכר שתקנו משיכה ולא קנו מעות דהא שכיכות אינה משתלמת אלא לצדקה ועוד מאי פליגא דאמר הכא אלא לענין חורה קאמר דשוכר ושואל מיד שמשכו בהנהנה מרשות הבעלים אין בעלים יכולין עוד לחזור והיינו דקאמר ופליגא דרב הונא: **פרט**

ל"א א מ"י פ"ג מהל' שלח ופקדון הלכה ב צ סג ע"ן צב טו"ע ח"מ ט"י ש"מ פט"ו וטע"י ח: **ב ב מ"י** פ"ג מהל' טו"ע ש"מ פט"ו וטע"י ח: **בא ג מ"י** פ"ג מהל' טו"ע ש"מ פט"ו וטע"י ח: **בב ד מ"י** פ"ג מהל' מעילה הלכה ד: **ה ה"מ** פ"ג מהל' שכיכות הלכה ט"י טו"ע ח"מ ט"י ש"מ פט"ו וטע"י ח: **לענין רש"י** דשטול"ט [דישטול"ט ש"ש] מעכרים צ"מ. מקומות מחבוא. בוגדי"ר [ב"ר] גדי"ד. להיות אסור תורה.

לענין רש"י

דשטול"ט [דישטול"ט ש"ש] מעכרים צ"מ. מקומות מחבוא. בוגדי"ר [ב"ר] גדי"ד. להיות אסור תורה.

מוסף רש"י

השואל קרדום מחבירו לעשרה ימים. ביקע צו קנאו. הוא חוקק להשתמש בו ימי שאלתו ואין המשאל יכול לחזור בו. וקדושין ח"מ. כך תיקנו בשומרים. שלא יתחייב שומר בשמירה עד שמשוך. (וב"ק פ"ג ט.)

